

MOJE PARČE NEBA

Nije bilo teško biti sretan. Svi i sve bilo je tu: mama, tata, brat, dvorište prepuno cvijeća i kuća u njemu, i sokak u kojem su odrastala sretna djeca, i igralište na kojem su se igrala. Planirajući ovaj dio grada neko se sjetio da između sokačića i dvorišta napravi igralište na kojem su bili penjalica od željeza, klackalica i ljljaška. Ali, dječija graja počela je smetati onima čija su djeca već odrasla, pa su povadili sve te sprave na kojima smo se igrali i posadili topole. Igralište je i dalje bilo igralište, ali sprava za igru više nije bilo. Tako ti je to kod nas, vazda nešto prekrajamo. I sve je u redu dok prekrajamo krov, ili balkon, ili sobu, ali kad pojedinima zasmeta dječiji smijeh i dječija graja, nečija radost i nečija pjesma, u stanju su prekrojiti čak i ono što im ne pripada.

Počneš od ulice, a stigneš do granice!

I tada su moji roditelji odlučili da u našem dvorištu naprave našu ljljačku, našu ljlju, tu između višnje i kajsije, u avliji punoj cvijeća i dječijeg smijeha. Nisu htjeli bilo kakvu, htjeli su sigurnu, jaku, izdržljivu. Grane mladih voćki nije se smjelo dirati dok ne odrastu. Njihove grančice bile su dobre samo za mamin štap pred kojim si morao da stojiš žmirkajući i gledajući ga kao opomenu, a ponekad i kao kaznu, s poštovanjem i strahom koji se brzo zaboravlja. Srećom, imali su i koga pitati za savjet, a i zamoliti da njihovu zamisao pretvori u djelo.

Našeg dida Stipana.

Dida Stipan je jedan od rijetkih ljudi iz mog djetinjstva kog se sjećam skoro u potpunosti. Možda su zbog toga „krive“ njegove naočare debelih stakâla od kojih je jedno bilo „matirano“, zamagljeno, i uvijek sam se pitala zašto je to tako. Živio je u Dašnici, odmah preko kanala. Morao si preći prugu, pa mali most, ući u sokak i tu negdje na kraju bila je njegova kuća. A ispred kuće kajsija. Njegova žena bila je baka Evica. Nje se sjećam samo po osmijehu, sve ostalo je vrijeme izbrisalo. Na žalost. Dida Stipan je uvijek bio obučen u radno odijelo. Na glavi je nosio radnički kačket i uvijek je bio na biciklu, ili kako to u Bijeljini kažu, na točku (mada bi to bukvalno bilo na dva točka). Za njega bi se moglo reći ono „što očima vidi rukama stvara“, samo što je on vidio jednim okom, ali

stvarao sa obje ruke i to bez problema. Nije bilo toga što on ne može napraviti ili popraviti, pa je naša l julja imala sreću da je baš dida Stipan osmisli i napravi.

I došao je jednog dana, izvadio drveni metar na rasklapanje iz džepa, izmjerio, odmjerio planirano mjesto, popio kafu i odvezao se na svom točku. Sljedećeg dana stigao je „materijal“ - balvani, ekseri i debeli željezni lanac. Trećeg dana l juljačka je bila gotova! Brat i ja imali smo svoju l juljačku!!! Naša l julja bila je najjača, najljepša, najvisočije je letjela u nebo! I nisi se morao ni sa kim tući zbog nje, nikome nisi smetao, niko ti nije smio reći: „Hajde svojoj kući!“, jer ti si bio kod svoje kuće, u svom dvorištu, na svojoj l julji. Dolazila su i druga djeca da se l juljaju na njoj, jer u našem dvorištu ništa nije bilo zabranjeno sem kidanja mladih grančica i zelenih plodova na mladim voćkama.

Vremenom, l juljačka je sve manje privlačila djecu, a sve više ulica i sokačići, žmira, žandari i lopovi, trula kobila... Sve više je bila samo moja i utjeha i radost. Kad sam bila sama, tužna ili mi je bilo dosadno, sjela bih na nju i počela lagano da se njišem. Ispočetka bih gledala u svoje noge i zemlju, ali kako se l julja sve jače l juljala potpomognuta vjetrom i ritmičnim pokretima mojih nogu, zaboravljava bih i tugu, i samoću, i sve što me tišti. Pogled bi sa zemlje stigao do neba .

A to nebo iznad moje kuće, mog dvorišta i sokaka bilo je najljepši dio neba. Bilo i ostalo! I nije bilo važno da li je plavo, sivo, sunčano ili oblačno, ja sam se, l juljajući se, pogledom utapala u njemu i imala sam osjećaj da mi samo još malo nedostaje pa da ga dotaknem. Da bih mu bila još bliže, ustajala sam sa drvene dašćice koja je služila kao sjedalo na čeličnom lancu i stajala na toj daščici, izvijajući cijelo tijelo, bila sam tako blizu! Bila sam sigurna da, ako pustim čelični lanac i ispružim ruke lako ću ga dotaći. Sve u meni je željelo dotaći to parče neba najljepše na svijetu, privlačilo me je kao prvo parče rođendanske torte da ga dotaknem, probam...

Ali...

I tako prođu godine, prođu neki životi, neka nadanja, iščekivanja, radosti i tuge. Saznaš neke istine. Neke te zbole, neke iznenade. Nešto izgubiš, nešto dobiješ, a nešto i poneseš sa sobom odlazeći dalje. Ja sam ponijela to moje parče neba i u njemu sve one koji su me voljeli i koje sam voljela, a nema ih više, sve one od

kojih sam učila šta je život, a to tek kasnije shvatila. Odraz tog parčeta neba vidim u očima i osmijesima moje djece kao u ogledalu i to me obraduje uvijek kad osjetim tugu zbog onog što je moglo biti, a nije, zbog onog što je bilo, a nije trebalo da bude.

Samo ponekad u snu osjetim kako me ljučka nosi, i čas sam blizu zemlji, a čas blizu nebu, oslobođena straha, baš kao u djetinjstvu, žarko želeći da pustim te lance i zagrlim svoje parče neba. I, kako to obično biva kad sanjar nešto sanja, to kad tad postane java.